

Reflex 2. årg. nr. 5 marts 2009

57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.
Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Morten Carlsen og Jan Nygaard

Reflex udgives indtil videre kun i PDF-form. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver.

Copyright 57° Nord 2009, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
Webside: <http://57nord.dk/tidsskrift.html>

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Lisbeth Ødum (sidst med i nr. 4)
- 3 Mogens Bynkou Nielsen (sidst med i nr. 4)
- 5 Leena Kristiina Kankaanpää Henningsdatter (sidst med i nr. 2)
- 7 Anna Bacher (første gang i)
- 9 Peter Dyreborg (første gang i)
- 10 J Nyd (sidst med i nr. 4)
- 13 Morten Carlsen (sidst med i nr. 3)
- 15 Sean Ryan Bjerremand (første gang i)
- 18 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 4)
- 21 Ole Vardinghus (første gang i)
- 24 René Rasmussen (sidst med i nr. 4)
- 27 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 4)
- 28 Mikkel Grøn (første gang i)
- 31 Kamal Ahmane (første gang i)

Reklamer

- 32 Reklame for digtsamlingen 'Bindeled' af Kamal Ahmane

Grafik

- Forside Jan Nygaard
- Bagside Jan Nygaard

En særlig og underlig ven

Vi mødes næsten dagligt
det er altid mig, der kommer til dig - altid
du er som en ven - en særlig og underlig ven
du er lunefuld og selvberoende
du er som et ansigt med tusindvis af forskellige udtryk
du kan være dødens forlængede arm og blid som et nyfødt lam.

Tilsyneladende betyder jeg intet for dig
det er altid mig, der kommer til dig - altid
det omvendte ville være utænkligt.

Jeg går ud i blæsten for at møde dig
visse pejlemærker fortæller mig, at jeg skal træde varsomt i dag
at jeg må færdes på listefodder
forsøge at gøre mig usynlig
så du ikke suger mig til dig
du er som en ven - en særlig og underlig ven.

Jeg kan høre din rasen på lang afstand
blæsten rusker i mit hår
nu - hvor jeg går dig i møde
kan endnu ikke se dig
jo nærmere jeg kommer, des mere kan jeg høre dine lyde
det sidste skridt - dér er du min ven.

Universets kræfter har tirret dig - du svarer igen
du sprøjter hvide skumkugler ud af munden - som uldne vattotter
fråden maser sig ud imellem dine tænder
du er smuk - trods din rasen - og skræmmende.

Du hilser på mig ved at spytte mig i hovedet med tusindvis af salte dråber
jeg lader dem sidde, til de tørres bort af blæsten.

Du er som en ven - en særlig og underlig ven.

cykeltur

det var stationen over præstens stue
som Astrid blæste knapt herud
med sang fra vibens buer

vi cyklede
langs mosens smørhul
til alt faldt ind
i lektierne om Ribe

en gnaven høj blev rørt derved
og kløede sin skulder

og aftens mørke brand gik bort
i sommerlysets rav

forår

solen brugte
dagens bedste liv
mens duerne
bevidstløst faldt
fra højder
af stor skræk
du smilede
og gik igennem porte efter
lyset
allerbedst når fredags skin
varmede på frakkens skuldre

i sommerhus

vi drev de røde stude ind
i sommerhusets knold

hvor roserne fra nær og næs
stod bundtet med et reb

så vaskede den nye mor
det kantede kadaver
med vingerne mod sky

mens vi
i gladelige kor
hev flagets lommer ned

ejendom

som slægt er hoppet ud
i mosens drama
før gårdes vold skal møde stav

har denne plettede fabrik
for bange porcelæner

i mange aldres uglespil
bevaret sit pompøse blik

Imergens

Altid rastløs

Hvorfor frihed uden rum?
Hvorfor tanke uden konsekvens?

Hvorfor liv uden barmhjertighed?

Kyrie Eleison
Kyrie, kyrie eleison

Alle tiders Astrid

Hvorfor er det Abel, vi ærer,
når det er Kain, vi ligner?

Hvorfor skal jeg glorificere korsfæstelsen,
når jeg helst vil være en Røverdatter?

Hvorfor er Jakob patriark?
Han var en sjuft!

Hvorfor lytter ingen
til Hannahs sang?

Tvivlen er troens forudsætning

Du, min søster i Tvivlen,
Søster min...

Syntese

Hmm... Jeg tror jo ikke
på dematerialisation

Det var her lige før...

Nogen, der har set
mit oxymoron?

*Grågrøn iris
Mundvig let løftet
Dine hænders styrke
Lufttomt mellemgulv
Sitrende safter*

Attrå

Jannik

ord flyder ud gennem dine fingre
og rammer mine læber som varme regndråber.
du maler ingen penselsstrøg
men farven de danner
antyder et minde
om hvad jeg engang håbede på.
du spiller ingen toner
men klangen de bygger
er et billede af børn med tro.

jeg frygter dine farver
for de skærer i mine øjne.
trænger gennem min hud
og maler mit falmede blod rødt igen.

jeg hader dine klange
for de runger i mit indordnede hoved
og ræsonnerer med sange
jeg forlængst havde fortrængt.

jeg elsker dine ord
som flyder med mit blod
og bringer varmen tilbage i min krop.

Stjerner

Min pige, min gyldne ædelsten
jeg elsker den måde lyst hår ser ud på, når det er sølet ind i blod
og den farve ville stå så smukt til dine rødmende kinder.

I er stjernerne på himmelen
og når mine arme bliver lange nok
bliver det den største glæde at få jer ned.
Gyldne pige, rødmende skønhed
jeg vil male dine læber med blod fra dine flåede bryster
jeg vil dekorere dine øjenlåg med dybt blå had fra mine næver.

Mon der er nogen der så vil elske jer?

naturligvis, min opgave er allerede mislykket
stjerner er altid elskede, selv når de falder
et stjernes kud - et ønske
Jamen så er alle jo glade.

Sunshine

Jeg ejer et TV
og penge til biografen
og jeg har set en gyser eller to.
Jeg ser også krimier
og jeg læser medicin
så jeg er bekendt med døden
og dens mange fordærvede ansigter.

Men dit ansigt har jeg fortrængt
og jeg ser det ikke længere for mig
gulblåt og sammensunket
og blodigt.

Jeg spekulerer ikke i dage og måneder
og jordens temperatur
for at determinere graden
af din forsvinden.

Jeg husker da tiden stod stille,
jeg tror der gik omkring en måned
før jeg fik slugt klumpen i min hals
og mit åndedræt kunne flyde frit.

Jeg har set tiden gå
ventet utålmodigt
på at det ville være sikkert at komme tilbage.
Uden at måle og tælle
for at beregne et forfærdende tal.
Jeg har ventet længe, og nu
endelig, tør jeg genkalde mig dit ansigt
i en lilla viol
på din kolde grav.

ET DIGT

<http://www.youtube.com/watch?v=47PpQbGB2Gk>

Jeg er en rødbede

jeg har rullet mig
i Stryhns leverpostej
til den store guldmedalje
og skorpen blev brændt bacon
helt uden champignon

chop søle

ondskaben er en sommerfugl
der vælter bræen
slum

Klæbehjerne

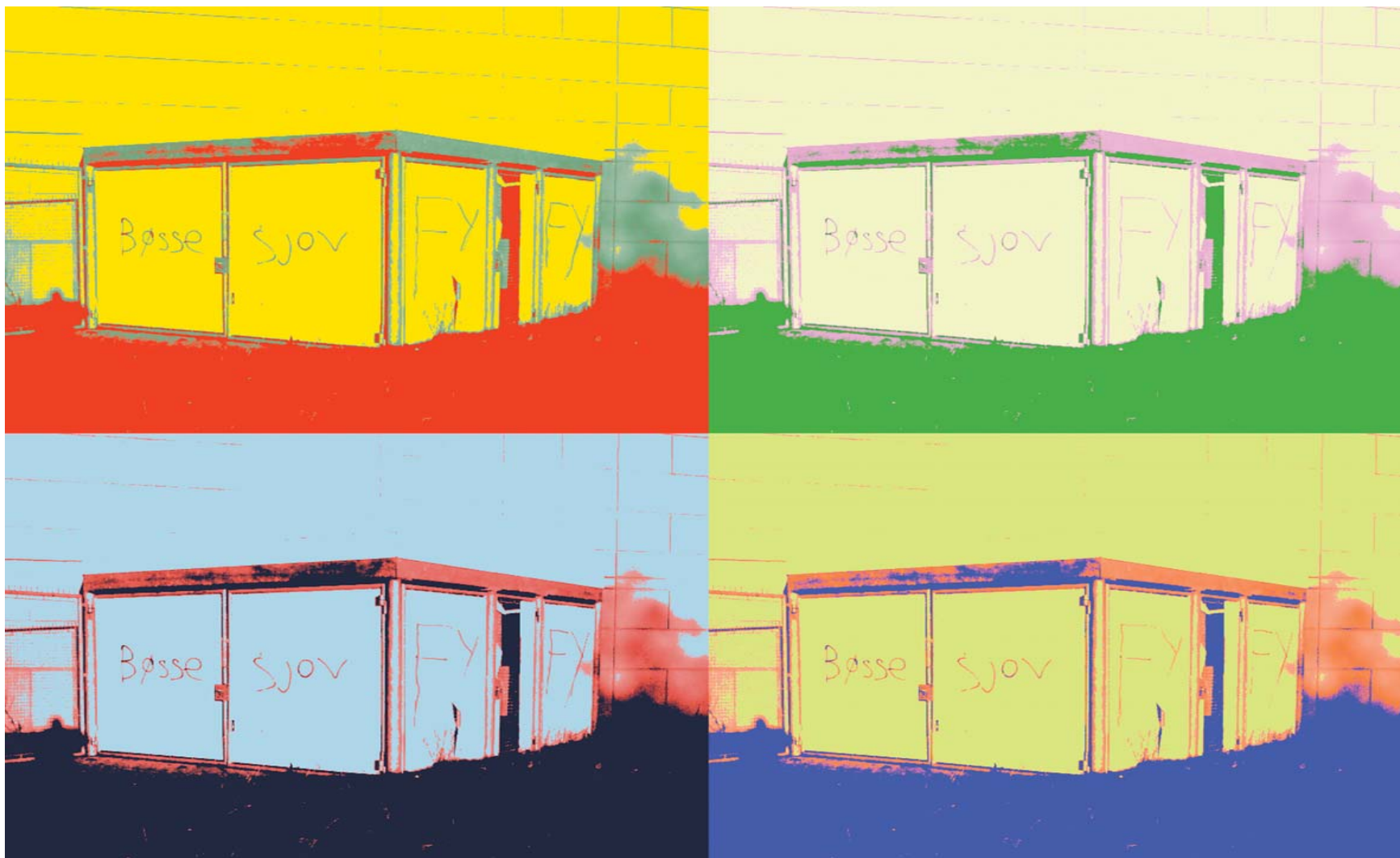
jeg huskede det
som igår
min hjerne
er mest klæbrig
på asfalten
under din sko
fordi
så er jeg ikke nogen egentlig hindring

Alverdens

det sidste lys fra solnedgangen
det første lys fra solopgangen
det sidste lys
det første lys
solens kys
i vore øjne
over planeten
over de blå himle
over de klare have
for altid
dine kys
for altid
dine smil
for altid
dine hænder strækkes op
vinker
igen
og igen
skovene af hænder vinker
hilser og takker
planeten over
for altid

igen
og igen
med døgnets rytme
i utal af forskellige
hjerterytmes
din og min rytme
verdensrummets rytme
rider fremtiden
som pigen rider drengen
og smiler
smiler til hinanden
alle overalt for altid
rører hinanden
rører hinanden
lade sig påvirke
som alle væsener
rører sole i os
nu og her og i fremtiden
bid
duft
elskov
fortæring

død
tegn
ord
tanker
det mindste bid er elskov
den mindste duft er en rune
den røde elskov er alles
fortæring er det skæreste rum
døden
strålende fødsler
tanker
solvinde
og døre til hjertets natur
tegn er nøglerne
ord bølger i ætheren
en bakterie har bevidsthed
virus er mere end en tanke
sø af bevidsthed
et egetræ
landskaberne er bevidsthedshave
du og jeg flyder med

*Et hosteanfald kan antages at være
sjælens tvættede dødsrallen/ lungernes larmende revolte.*

Solfald

Dagens øje
daler

*
*
*

& plasker rødsprængt
i oceandrømmen

V
V
V
V

hvor legemet svimler
i en regn af havfruefavne
med øjne
der huser evigt ukendte rum.

Forud for en ny dag
højt på himlens strå.

lånte fjer kan inddrages når som helst
så fór gerne din hovedpude med dem!

Spejlvendt blod

Hjertet er sort.

Sortere end hingsten
der rider natten hvid
mod daggryets vilde duer
i et tørt sværmslag.

Det pumper spejlvendte søer
i expresfart
mod en ukendt civilisation
hvis titaner sender
slørede røgsignaler
mod en nyopdaget breddegrad.

Resultatet er en klyngebombe værdig!

Godnat
Elskere & krigere!

Sjælen må flyve & fare i det uvisse
indtil næste kald.

Verden i sig selv (Netværk)

Kvindelår svøbt i fiskenet
hvor selv Moby Dick med skæv kæbe
må gi' op & slå med halen /
sende hvidpisket skum op ad inderlårene /
mod røven der vugger / når hun skridter verden af.

Hajtænder & alverdens tentakelgift
sidder i disse syntetiske edderkoppespind /
efterladenskaber af hendes diktatur.

Ved hendes meterhøje stilethæl smider jeg ankeret
& stiger op mod den mørkkrøllede himmelhvælving
som en snylteprins.

Hendes hårlakdampe / mit kemiske hav /
hun er en verden i sig selv / uindtagelig /
& aldrig helt erobret eller overvundet.

Når en lille fugl der synger bli'r til en stor krokodille der gaber
er det ris til egen røv & kugler kanoneret ind i ganen!

fUgLe rAfLeR MeD KaStAnJeR
NåR En ReSpIrAtOr PuMpEr AuToLiV InD/Ud

I græsset bag kirken

Jeg kikker på dig, Nellie, mens du ligger der så smuk og uskyldig. Spøgelserne er væk, og de afdøde missionærers penetreren er lige så fjern som dem selv. Vi har lige elsket.

Vi mødtes som 15-årige og turde ikke bekende vores kærlighed - kun til hinanden.

Det var dengang, du sad oppe på forreste række sammen med din bedstemor, der altid havde slik og bolsjer med til børnene.

Jeg kunne se ud af øjenkrogene at nogen vinkede til mig, hvorefter jeg vendte mig om og så at det var dig - med den mest spontane mimik man næsten ku forestille sig. Du havde i mine øjne indtil da bare været en af "de tre små piger", og jeg stort set aldrig talt med dig, men det gjorde indtryk - fordi jeg ku mærke at der var en der ønskede

at sprede humør, måske i håbet om at du kunne påvirke mig positivt.

Elskovsscener i hemmelighed hvor det hemmelige blev det ægte og hvor de indvortes penetreringer blev sjælesøgen i et gigantisk flik-flak rundt om månen.

Det var en forfærdelig kirkefor-samling, og i går mødte jeg en gut, som dengang lige var vendt hjem. Vi stod ved siden af hinanden, da præsten råbte "det her er vejen!!!" - inden han langede en lussing ud til en lille dreng, som havde vovet at spørge "hvorfor?"

Jeg kan huske, hvordan jeg sad sammen med dig og bandede og svovlede over den præst: "Bibelen siger, at vi skal elske hinanden - hvorfor fanden vil præsten og menighedsrådet så lukke munden på folk, der tænker anderledes?" Men vi var jo troende, og det var ikke det kristne budskab i sig selv,

vi ikke kunne lide - slet ikke! Vi troede bare ikke på tvangsfodring i form af dogmer, som ingen vidste hvor kom fra. Hvor i Bibelen står der, at man ikke må spille kort, at der er forskel på rig og fattig, at homoseksuelle er andenrangsmennesker? Jeg troede hele tiden på Bibelen som min autoritet, men det der afstumpede med at de rige i et sogn ser ned på de fattige - eller omvendt - dét har jeg aldrig kunnet klare. Eller at homoseksuelle - som strengt talt synder sig mod det der står i Bibelen - er mennesker som man skal se skævt til? Der var alt for lidt "tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør" over det slæng.

I hyggelig leg gik manden og konen en tur og gned sig op ad hinanden i hyggelig forening. "Hej," sagde tissemanden til tissekonen - "skal vi ikke lege sammen?" Husker da vi sagde "det er dig jeg vil have - og ingen anden!"; da

Sean Ryan Bjerremand

vi elskede i græsset bag kirken, mens ingen vidste hvor vi blev af. Da vi klyngede os ind til hinanden, hviskede ”jeg elsker dig” - og så endelig orgasmen i al dens forunderlighed.

Ja - vi er bare en dreng og en pige, der fik børn sammen. Spøgelserne er jaget væk, mens du ligger der i sød tornerosesøvn. Jeg sidder her og kikker på dig, og du ser efter tre børnefødsler lige så uskyldig ud, som da du efter vores lange gåtur langs havet gav præstens kone en buket blomster, fordi du syntes, at hun skulle have en god dag. Og så var det, at du skrev et digt, som brændte sig ind i mit hjerte:

Det er nemt nok:

Alt vi skal bruge for at klare os
er lidt kærlighed
lidt vilje til at forstå
lidt vilje til at skabe
lidt vilje til at føle

Én gang til for de ensomme:

Alt vi skal bruge er kærlighed
vilje til at forstå
vilje til at skabe
vilje til at føle

Spøgelserne fra fortiden er jaget væk, og vore forældres børn er stærke. Da jeg kom hjem fra arbejde den anden dag, var der denne dejlige Paul McCartney-hymne i højttalerne, og livet var smukt igen

”God is good,
The universal savior.
Trust in Him
To lead us through the darkness.
Live in love and when the battle’s won
Live in peace.
Live in peace.
Live in peace for ever.
Live in peace.
Live in peace together.”

Alle snakker om fred

Alle snakker om fred
men ingen vil betale prisen
De tænker: "Hvornår betale for fred
når våbenhandlernes rige kan blomstre?"

Alle ønsker kærlighed
men ingen mennesker tør smile
De tænker: "Hvorfor smile til verden
når den aldrig smiler igen?"

Alle ønsker glæde
men kun få tør stoppe op
Jeg tænker: "Der hvor de bare slipper
- slipper alle bekymringerne i hjertet."

Vi er alle forskellige
indse det dog - som hun sagde inden hun blev myr-
det.
Indse det - og overlev, mens du gør forskellen.

Alle ønsker kærlighed
- og alle mennesker kan smile

Alle jagter glæde
og alle kan stoppe op

- Og give slip

Blind tillid

Ups, glemte at lukke,
panikken slap ud.

Stormens herre
mærker angsten,
ser formørkelsen,
møder de trældende,
lider under småligheden
og mister pusten.

Hvordan få den tilbage?
- Den blinde tillid.

Fra konge til es

Et skridt til den verden
der kroner storheden
og kryber småligheden

En helt alene
får enderne til at mødes

Grænser for bevidsthed -

viljestærke, karakterfulde, billedrige rumoplevelser

Grænsefladen er hvor dit rum møder et andet rum

Grænselinjen er hvor dit rums grænseflade møder et tredje rum

Grænsepunktet er hvor grænselinjen møder en anden grænselinje og dermed et fjerde rum

Punktet kan være samlingspunkt for uendelig mange punkter, linier og rum og dermed grænsen til alt

Altet er ubegrænset, men derved også sovende ubevidst.

Udgangspunktet er viljen til at vågne

Karakterlinjer trækkes ved drømmende ubevidst sammenføjning af kontrapunkter

Bevidsthedsrum opstår ved betinget udspænding af billedflader mellem karakterlinierne

Vågen bevidsthed er en personlig oplevelse af punkt, linie, flade og rum som legeme for hver sin kvalitet af eksistens

Oplevet bevidsthed pulserer det evige kærlighedsforhold mellem rummets periferi og centrum

Lyremuzak

”I måneskin
på kamenernes bjerg
hvor skyggerne er næsten usynlige
fandt jeg en kilde
som ernærede
en lille hvid
vanilleduftende blomst”

Det lyder poetisk
skidegodt
dur ikke

Sådan er det
når man lever en satellitlivværelse
i sit eget univers
og konstant kredser
om de samme emner
og skrivebordet...

Jeg prøver igen...

”Jeg inhalerede vanilleduften
drak af vandet
der opstod et klarsyn
en indsigt
en hemmelig kraft
som siden har været mit livsmod”

Sikke noget sludder...

I dialektisk konversation
med min medsatellit
Vi opfører hovedernes kamp
Opnår provisorisk lykke
når nye spørgsmål
kommer på bordet

Skulle man skrive et vers med
VERSALSKRIFT?

Kloster

Her foragter man ikke håndens arbejde
krokusser
passes af kronragede penismunke
med kutten over hovedet

Fluer kopulerer
i klosteret køkken
To med et smæk
med vådt viskestykke

Kast dine hævninger væk
prøv at være lidt åndelig
og især ved sengetid
Man beder
Vader for
Gud ved hvilken gang
op og ned af gangen
en af gangen
nat efter nat
besat
af nonnefantasier

Blå mandag

Her sidder jeg en morgen
og læser kaffegrums
solen på vej mod morgen
kaster blik på stormpisket hav
Allerede før solopgang
regnens fakirtæppe
Ubarberet søndag
en smerte er vækket
ikke kun depressiv
Morgenavisens flueblod
dokumenterer aggressivitet
kaffepletten uopmærksomhed
tænderne knækker sesamstrøet poesi
og jeg spår blå mandag

Psykologisk portræt

Hinsides al fornuft
er det let at afvise regnskovsakvarier
Det som udspiller sig under overfladen
er oprydning
i ordets oprindelige betydning
uden den dårlige klang af samvittighed

Set udefra
ligner det måske
havedammen
men piratfisk sælges i flere farver

Fugleskræmsler gør ikke modstand
de sender negative signaler
bliver fortæret af
realiteternes egen sammenkobling

Her udspilles kampen
om ustrukturerede tanker
der bringer dig tættere på
det snævre
det eksperimenterende
men der skabes
endnu flere ubrugelige flyvefisk

Vift med tryllestaven
så er du her igen
fordi
din rastløshed
ikke vil spærres inde

Natten

Natten er så ung, mor
så ung
som du var en gang
før du blev voldtaget
af din onkel
og livets store lem
så uberørt af dagens lidelser
som dit smil
da du opdagede
du ikke var helt alene i verden
men delte smerten
med din skizofrene mor

Natten er så midaldrende
så midaldrende
som dit ægteskab
med manden der drikker
mod til
vender frygtens jakke om

stikker angstens ansigt i jorden
og kyler resten over bordet
mens børnene slikker tårer i sig
før at sikre sig
at vejen er farbar
så midaldrende er de

Natten er så gammel mor
så gammel
som din hjernes elektrochok
eller dine rynker
i morgenrødens falske smil
blodpropper der formerer sig
som falske forløsninger
og paradiser der døde
før vi blev født
så gammel
at den gemmer sig
i mørket

Bogstavernes liv

Den runde mand
sluger balloner
luften er tyk
af ord
der punkteres

Damen er tør
hun er imod
alfabetet

Blomster bryder frem
blandt døde bogstaver

Flyet lander
i stuen
pigen holder
et andet

Drengen slår
på tromme
bilen parteres
af håndværkere
to falder ned
fra loftet

Pigen krydser ben
drengens ord går
i baglås
hun ser sig blind
på dem
mens verden lægger sig
om hendes hals

De fortsætter
på en søvnig seng

Vandet er blidt
som døden

Ingen

Jeg ser ingen
ingen ser mig
med stirrende øjne
blikket er nedlagt
sat i hi
i en plasticpose
der venter
på at blive tomt
som ingen

TOC TOC

De rasler i lommen
uformede bogstaver
de sidder på tværs
af halsen
florerer i hovedet
(eller hvor det nu er)
små stenbrud
små benspænd
der lægger sig
på række
i strubens tanker
når de er mange nok

TOC TOC

Den
flytter blikket
rykker læber til side
udvider rum
med ensformig tale
før den stammer
i hvide sætninger

Jeg iler fremad
enden lokker mig altid
dyret dør roligt

så er det nu!

det er tid at sortere
stå op med solen
bytte rødbeder med tomater
sætte termostaten på to
tid til at mindes
når far kyssede mor
tid til at elske græsset
vinke til naboer
tømme biblioteket
få tjekket synet
snuse sig frem
til nye steder i skoven
gå tur i østbyen
tage bad
stå ved en lille mose
tid til fattige børn og hundehvalpe
tid til at kysse nogen midt på munden
spise stenbiderrogn
børste tænder oftere
give rigeligt frø til himlens fugle

jeg tøver med hånden på yderdøren
solsorten sender et prøvende pip
foråret er uberegneligt
dog skriver jeg dosmerseddel

jeg ville så gerne
men pludselig
er det sommer

Forandringstavle

En sten svømmer igennem mørklækningsgardinerne,
i tavshedens haller fyldt med oversættere af bibler,
i en skyskraber konkylie med tale fra oraklernes sved,
under vandet igennem kælder hus og frostklar vin.
De stirrer på vinduer med øjne fra en anden verden,
af glemte påklædningsdukker og opsatte elefantsnabler,
der løfter vægte igennem taget på forladte huse,
bliver til stendrager der lander udenfor bevidstheden.
Stenede mænd med paraplyer som hatte går omkring,
hopper op og ned igennem cirkler der tegnes i sandet,
på kanten af ingen steder hvor alting begynder,
for at finde manglende nøgler til fantasiens templer.
En lås udfolder sig til at åbnes af tigmælk på køl,
på et kort over menneskets gener igennem tiden,
der drypper af regnjakker og asbestplader under solen,
på kanten af altings begyndelse i urværk der tikker.

Lukketid for tanker

I Tronsalens pigtrådsstol sidder verdens første orkester,
under foden af et Ibenholts tårn der stiger i nattens mørke,
flodbølger af flakkende musvåger svæver under loftet,
i kælderhuset ligger de tavse og tilbyder Græsslåmaskiner.
Rivejern under næsens snus til uvirkelighedens faner,
okkermåne hængende under horisonten af skumgummi,
solens forvandling til et større svar fra himmelen,
som en undervandspapegøje der langsomt takker af.
Streger i ørkenen af kobraslanger under nattens første,
sugerør hægtet til solen som en metamorfose af sukkeris,
vinkende svaner over den grønne fjord lander med sang,
flakkende orkidepollen under hatten under gademusikanten.
Hallucinationer igennem en tid med bommede signalbål,
erindringsforskydninger igennem en uvirkelig fantasi,
om Hukommelseslommer der griber ind under tavshedens,
fokusering på altings tomhed igennem en kattedlem til verden.

Nyskabelse af kosmos

Dråberne daler igennem vodkaglassets mundvig.
Mariager fjord ruller landingsbanen ud for svanerne.
De hvide vinger synger en fjern sang af vindpust.
Naturens musik er som et alter for mig og min puls.
Jeg taler meget om dages hugormebid i sand.
Holder mine sætninger tæt ind til hjernecellerne.
Driver mine digte som svedperler gennem fingrene.
Hvis jeg snart kunne finde en nyskabelse af kosmos.
Under min regnfrakke spirer en lyserød majsokolbe.
Dine læber kysser i en anden mund end min,
dine kærlighedsbreve er ikke dedikeret til mig.
Jeg er regnen der taler igennem mine øjnes kroge.
Min sved er en perlerække af ansøgninger,
om at finde ind til verdens alter igen.
Lad os nu vende om vi når det nok, det er fordi,
jeg mangler en sammenfletning af rus og tavsheds poesi.

Mit sande Jeg

Datter : Jeg nægter at bære dette tørklæde
Jeg er hverken forræder eller renegat
For et lysere liv er jeg netop rede
Og jeg drømmer om at blive advokat

Far: Din beslutning gav mig et stort gib
For din påklædning ville du give slip
Hold fast på familiens tradition !
Den er jo dybt forankret i vores religion

Datter : Far, Jeg vil finde min kærlighed
Og gifte mig uden tvang
Jeg vil nyde min frihed
Og tilfredsstille min dybe trang

Far: Dine holdninger har gjort mig tænk som
Her er alt hvad jeg synes om
Jeg vil fremover blande mig udenom
For du har ret til at leve din ungdom

Datter: Jeg ville for en gangs skyld bestemme
Og lade verden høre min stemme
Jeg vil gøre min entré på livets vidunderlige scene
Jeg vil le, danse, synge og nynne
Jeg vil lade mit hår i vinden flagre
Jeg vil nyde mine 18 somre

Far: På en åben og ærlig vis har vi talt
Nu vil du ikke ses i dette sorte gevandt
Hvis blot samfundets hyrder passer deres gesjæft
Og blot de holder deres kæft
Din fremtid og din frihed er det jeg værdsætter
Jeg elsker dig, for du er min datter

BINDELED, en ny digtsamling fra en berber bosiddende i Danmark

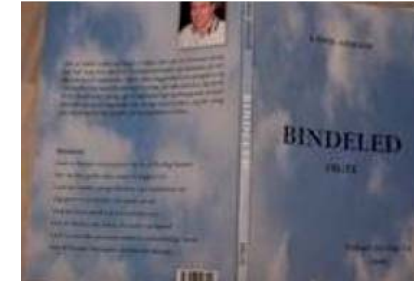
Kamal Ahmane er opvokset i Kabylien i Algeriet og kom først til Danmark i 2003. Han tilegnede sig det danske sprog og et vidunderligt og betagende eventyr åbnede sig og så begyndte han at lege med ordne. Han startede med at publicere digte på fyldepenen, www.digte.dk og Århus poetklubbens tidsskrift M gasin. Digtene skrev han på dansk for at erobre det danske sprog og for nylig debuterede han med digtsamlingen 'BINDELED'.

Kamal skriver om alt der rører sig i samfundet, men også om kærligheden til familien, hjemlandet og Danmark.

Bindeled er også titlen til et digt:

”Lad os dyppe vores pen i en sø af frodig fantasi
For at øse gode vers, som vi slipper fri
Lad os vandre på godheden og venskabets sti
Og gøre vore tanker til smuk poesi

Lad os rejse med vores poetiske pen
For at skrive om børn, kvinder og mænd
Lad os vandre gennem verdens vidunderlige lande
For at kunne myriader af kulturer blande”

Titel : BINDELED
Forfatter: Kamal Ahmane
Udgiver: Giv Dig Tid
ISBN: 9788798526544
Antal sider: 94
Pris: 80 kr,

